

PARAULES DE VIDA

La verge tindrà un fill i li posaran Emmanuel

Acaz, rei de Judà, ha rebut del profeta Isaïes la invitació divina a no perdre la calma i no deixar-se intimidar per la fúria dels arameus de Ressin i dels efraïmites de Pècah. Déu li fa saber que els plans siro-efraïmites d'atacar Judà i destronar Acaz no es compliran ara ni mai.

Acaz ha de tenir fe en el Senyor per mantenir-se ferm davant les amenaces estrangeres. Per això el Senyor li diu a Acaz: demana un senyal al Senyor perquè vegis que el missatge d'Isaïes ve realment de Déu. Acaz respon: No en demanaré cap; no vull posar a prova el Senyor.

Quines paraules més boniques! Llàstima que darrere les paraules s'hi amaga la decisió d'actuar al marge de la indicació provident de Déu. Per això no li interessa comprovar si el missatge profètic ve o no de Déu.

Aleshores Isaïes digué: El mateix Senyor us donarà un senyal: la noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel-El (que vol dir Déu-amb-nosaltres). L'oracle inicialment podia fer pensar en la jove esposa del rei, encara sense descendència: la qual cosa afavoria els interessos d'un canvi de dinastia amb el destronament d'un rei sense fills. El fet posterior de tenir descendència s'interpretà com intervenció de Déu a favor del seu Poble.

Però quan el judaisme de la diàspora, meditant els textos sagrats, traduï les Escripures Sagrades

de l'hebreu al grec (llengua parlada pels jueus fora de Palestina) ja no usà el genèric «dona» sinó el terme precís «verge». El sentit de fe del Poble fidel esperava una nova intervenció de Déu molt més plena amb protagonisme d'una verge.

A les portes ja del Nadal, en l'evangeli contemplem sant Josep que protagonitza l'altra resposta a la intervenció de Déu, a l'inrevés d'Acas. El senyal que Josep, unit a Maria per acord matrimonial, rep de Déu és dramàtic: abans de viure junts es trobà que Maria havia concebut un fill per obra de l'Esperit Sant.

Josep sap que ell no és protagonista de la situació però a la vegada no vol difamar Maria pública-

ment: per això resol de desfer en secret l'acord matrimonial. Llavors intervé Déu, veritable causant de la situació.

En somnis un àngel del Senyor li digué: Josep, no tinguis por de prendre Maria, la teva esposa, a casa teva. El fruit que ella ha concebut ve de l'Esperit Sant.

Amb impressionant sobrietat el relat evangèlic diu que, quan Josep es despertà, prenent consciència del que Déu li demanava, va fer el que l'àngel del Senyor li havia manat. La resposta de Josep als senyals de Déu és perfectament equiparable a la de Maria en l'Anunciació.

Amb la Corona d'Advent ja encesa per complet, sentim-nos com

sant Pau servents de Jesucrist, cridats a ser apòstols destinats a anunciar la Bona Nova de Déu: Déu vol tornar a néixer en els nostres cors, en les nostres famílies, en les nostres Comunitats. Vol tornar a néixer amb un Nadal 2022 que sigui sobretot presència abundosa del Déu-amb-nosaltres; un Nadal sinodal que posi ànima a la nostra Església diocesana: l'ànima del qui és la Paraula de Déu feta carn per tots els homes; l'ànima d'una espiritualitat de comunió; l'ànima d'una caritat que efectivament transformi els pobres en els preferits del nostre cor, com ho van ser per a Jesús de Natzaret.

José Luis Arín Roig
Degà del Capítol Catedral

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La societat del rendiment

Formem part d'una societat de l'excés i de la desmesura (de la *hybris* en dirien els filòsofs grecs) que té, com a conseqüència, la fatiga, el cansament i l'esgotament mental i físic. Es parteix del supòsit que tot és possible i que, si hom és capaç de domesticar la seva ment i el seu cos, de dominar-los a la perfecció i d'extreure'n tot el seu potencial, pot assolir els propòsits que imagini.

En l'imaginari col·lectiu, s'espera que cada ésser humà sigui el més productiu i rendible possible. L'imperatiu del rendiment, portat a les darreres conseqüèn-

cies, produeix el trencament de la persona, de les comunitats afectives i dels ritmes naturals de vida. Es tracta d'una autoexplotació, d'una sobrecàrrega infringida per un mateix sobre un mateix.

La lluita per excel·lir en el mercat i per sobreviure en la intensa i extensa hipercompetitivitat té, com a conseqüència, un augment de la càrrega i dels ritmes de treball. El resultat d'aquesta lògica infernal és un món que es mou veloçment i que és incapaç d'escoltar.

El temps no productiu és un temps perdut i el temps perdut està socialment censurat. ¡Prohibit perdre el temps!

Qualsevol interstici que obri la ment a la meditació, a la reflexió, a la interrogació, al que Martin Heidegger anomena el pensament meditatiu, és, sistemàticament, castrat.

S'accepta el temps de desconexió, però solament com a mecanisme per recarregar les piles i tornar a l'activitat. De les tres activitats humanes descrites per Aristòtil —la contemplació, l'acció i la producció—, la primera ha quedat atrofiada i, en canvi, l'acció i la producció són hipertrofiades. El pensament instrumental ho envaeix tot i la conseqüència d'això és un esgotament mental i físic

que solament es pot resistir mitjançant la ingesta de tota mena de substàncies que poden activar, de nou, la maquinària.

Com a conseqüència d'aquest sistema de vida, algunes activitats humanes, com la contemplació o l'escolta perden la seva raó de ser i subsisteixen en la marginalitat.

La dansa és un luxe en la societat del rendiment, però també ho és la conversa distesa, la lectura, la contemplació, la divagació, el gaudi musical, l'exercici de la filosofia.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

La virgen tendrá un hijo y le pondrán Enmanuel

Acaz, rey de Judá, ha recibido del profeta Isaías la invitación divina: *conserva la calma, no temas y que tu corazón no desfallezca ante esos dos restos de tizonas humeantes: la ira ardiente de Rasín y Siria, y del hijo de Romelías*. Dios le hace saber que los planes siro-efraimitas de atacar Judá y destronar Acáz *ni ocurrirán ni se cumplirán*.

Acáz tiene que creer en el Señor para mantenerse firme ante las amenazas extranjeras. Por eso el Señor le dice a Acáz: pide un signo al Señor, tu Dios: en lo hondo del abismo o en lo alto del cielo. Acáz responde: No lo pido, no quiero tentar al Señor.

¡Qué palabras más bonitas! Lástima que detrás de ellas se esconde la decisión de actuar al margen de la indicación providente de Dios. Por eso no le interesa comprobar si el mensaje profético viene o no de Dios.

Entonces dijo Isaías: Pues el Señor, por su cuenta, os dará un signo. Mirad: la doncella está encinta y da a luz un hijo, y le pondrá por nombre Enmanuel. El oráculo inicialmente podía hacer pensar en la joven esposa del rey, todavía sin descendencia: lo cual favorecía los intereses de un cambio de dinastía con el destronamiento de un rey sin hijos. El hecho posterior de tener descendencia se interpretó como intervención de Dios a favor de su Pueblo.

Pero cuando el judaísmo de la diáspora, meditando los textos sagrados, tradujo las Escrituras Sagradas del hebreo al griego (lengua hablada por los judíos fuera de Palestina) ya no usó el genérico «doncella» sino el término preciso «virgen». El sentido de fe del Pueblo fiel esperaba una nueva intervención de Dios mucho más llena con protagonismo de una virgen.

A las puertas ya de la Navidad, en el evangelio contemplamos a san José que protagoniza la otra respuesta a la intervención de Dios, al contrario de Acáz. La señal que José recibe de Dios es dramática: *María, estaba desposada con José y, antes de vivir juntos, resultó que ella esperaba un hijo por obra del Espíritu Santo.*

José sabe que él no es protagonista de la situación, pero a la vez *como era justo y no quería difamarla, decidió repudiarla en privado.* Entonces interviene Dios, verdadero causante de la situación.

Se le apareció en sueños un ángel del Señor que le dijo: José, hijo de David, no temas acoger a María, tu mujer, porque la criatura que hay en ella viene del Espíritu Santo.

Con impresionante sobriedad el relato evangélico dice que, *cuando José se despertó, tomando conciencia del que Dios le pedía, hizo lo que le había mandado el ángel del Señor.* La respuesta de José a las señales de Dios es perfectamente equiparable a la de María en la Anunciación.

Con la Corona de Adviento ya encendida por completo, sintámonos como san Pablo *siervos de Cristo Jesús, llamados a ser apóstoles, escogidos para el Evangelio de Dios*: Dios quiere volver a nacer en nuestros corazones, en nuestras familias, en nuestras Comunidades. Quiere volver a nacer con una Navidad 2022 que sea sobre todo presencia abundante de Dios-con-nosotros; una Navidad sinodal que ponga alma a nuestra Iglesia diocesana: el alma de quien es la Palabra de Dios hecha carne por todos los hombres; el alma de una espiritualidad de comunión; el alma de una caridad que efectivamente transforme a los pobres en los preferidos de nuestro corazón, como lo fueron para Jesús de Nazaret.

José Luis Arín Roig
Deán del Capítulo Catedral

X Congreso Nacional de Pastoral Penitenciaria en El Escorial

Convocados por el Departamento de Pastoral Penitenciaria de la Conferencia Episcopal, nos hemos reunido 240 congresistas, con la participación de la delegación de la Diócesis de Tortosa, para debatir y reflexionar sobre el tema «Otro cumplimiento de pena es posible».

Este ha sido el objeto de reflexión de nuestro X Congreso Nacional de Pastoral Penitenciaria celebrado los días 21 a 23 de octubre en El Escorial (Madrid).

En este congreso hemos trabajado las tres áreas que configuran nuestra pastoral: la área religiosa, con una charla que nos expuso el arzobispo de Bar-

celona, el cardenal Juan José Omella, con el tema una «Pastoral de la Esperanza»; la área social, con Dña. Mercedes Gallizo con el tema «El compromiso social con los cambios en el sistema de penas»; y, para finalizar, la área jurídica, con el juez D. Arturo Beltrán, cuyo tema fue «Otro cumplimiento de

pena es posible, desde la perspectiva jurídica».

En diferentes mesas redondas y debate de las distintas áreas se sacaron conclusiones que se redactaron en el documento que se ha hecho público en los diversos medios de comunicación.

Charo Biosca

El rosario de octubre 2022

Cada mes de octubre, como cada mes de mayo, Benicarló canta y reza a la Señora con el Rosario, esa oración que tanto le gusta y que, a la manera de los enamorados la piropea con la alegría de sentirse hijos suyos. ¡Cuánta belleza se derrocha en este recorrido, cuánta confianza se afianza en nuestros corazones cuando anunciamos que la Madre de Dios está y camina con nosotros! Junto al candor palpable de las avemarías, le pedimos que nos ayude en nuestras penas —pues es la Salud de los enfermos—, que nos libere nuestros corazones de la opresión del pecado y faltas de convivencia —pues es nuestra Madre—, que libere nues-

tras inteligencias de la manta del egoísmo —pues es la maestra de la humildad—, que nos fortifique nuestra voluntad —estuvo de pie cuando Jesús expiraba en la cruz—, para que cada uno se sienta responsable del otro con quien convivimos.

Esta bella costumbre ya forma parte del acervo cultural de Benicarló que como un faro esplendente nos recuerda y acelera nuestros pasos hacia el cielo. Somos caminantes, romeros, con un mismo destino, aunque por veredas diversas.

Que cada uno siga su camino.

Manuel Ferrer

TWITTER DEL PAPA FRANCESCO

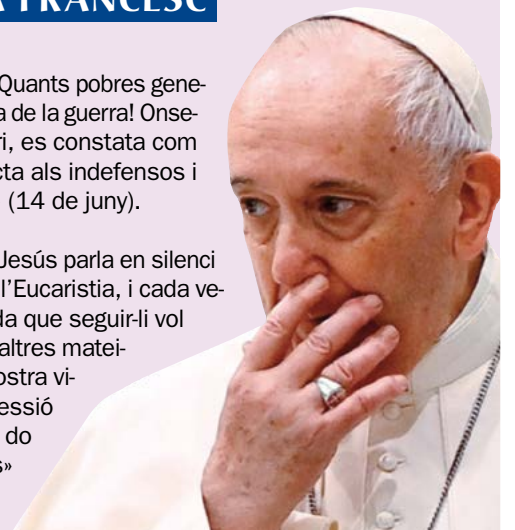

@Pontifex_es: «Estimar vol dir no sols apreciar i fer el bé, sinó abans fins i tot, en l'arrel, acollir als altres, fer lloc als altres, deixar espai als altres» (12 de juny).

@Pontifex_es: «Jesús va resumir els seus manaments en un només: "Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat" (Jn 15,12). Estimar com estima Crist significa posar-se al servei dels germans, especialment dels qui tenen més necessitat, amb el que som i el que tenim» (13 de juny).

@Pontifex_es: «Quants pobres genera la insensatesa de la guerra! Onsevilla que es miri, es constata com la violència afecta als indefensos i als més febles» (14 de juny).

@Pontifex_es: «Jesús parla en silenci en el Misteri de l'Eucaristia, i cada vegada ens recorda que seguir-li vol dir sortir de nosaltres mateixos i fer de la nostra vida no una possessió nostra, sinó un do a Ell i als altres» (16 de juny).

Celebració de l'Eucaristia pels fidels difunts

El dia 2 de novembre, recordem i preguem pels nostres éssers estimats i per tots els qui ja han deixat aquest món i han estat cridats a viure la plenitud de vida en Jesucrist. La Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels de Tortosa acollí la celebració de l'Eucaristia al cementiri, a les 10 h, presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal, i concelebrada pels sacerdots d'algunes parròquies de la ciutat.

El Sr. Bisbe inicià l'homilia saludant els preveres concelebrants i tots els participants de la celebració: Hem escoltat en el llibre de les Lamentacions que hi ha dos sentits contraposats:

1. No podem pensar només en les morts naturals, sinó que hi ha les morts víctimes de les guerres i de tants sofriments que existeixen en el nostre món. Però si ens quedem en tots aquests sofriments podem arribar a perdre la pau. Sant Agustí diu:

«Quan caminem en esta vida no podem no morir, però quan arribem a la vida eterna, no podem morir.»

2. Però no ens podem quedar en aquest sentit. Déu és fidel i la seua fidelitat significa que no deixa mai les seues criatures i el seu Amor és més gran que la mort. Ell ha enviat el seu Fill al món i Jesús ha experimentat la mort incomparable amb qualsevol sofriment humà. Ell ha complert la voluntat del Pare.

Jesús ens ha precedit en el camí i ens ha manifestat la vida a la que estem cridats.

El nostre bisbe Enrique ens donà la benedicció final i acabà la celebració cantant l'himne de la Mare de Déu de la Cinta. Com diu sant Pau en la carta als cristians de Roma: «Si vivim, vivim per al Senyor; si morim, morim per al Senyor; en la vida i en la mort som del Senyor.»

Maria Joana Querol Beltrán

Romeria de l'arxiprestat Delta-Litoral al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat

Després de gairebé quatre anys sense poder anar-hi, el primer dissabte del mes de novembre l'arxiprestat del Delta-Litoral vam reunir a quasi dues-centes persones en un emotiu romiatge al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat. Organitzada en un temps rècord, la resposta ens va sorprendre, però no ens va aturar.

L'arribada puntual dels quatre autocars ens va permetre agafar el cremallera tranquil·lament, que ens va deixar al cor mateix del santuari. A la sortida de l'estació, ja es va notar que la romeria era prou nombrosa i que feia goig de veure. Ens vam encaminar cap a la basílica per participar en la missa conventual, juntament amb altres romers. Després de la mis-

sa, la gent va tenir temps lliure per dinar i visitar diferents llocs del santuari. A la tarda, després de fer la fotografia de grup, vam fer la pregària de comiat asseguts als primers bancs de la basílica. Tot seguit, a poc a poc, tots els pelegrins van poder passar a venerar la imatge de la Mare de Déu de Montserrat, que enguany celebra el 75è aniversari de la seva entronització. En acabar, i sense perdre temps, vam anar tornant escalonadament al cremallera, per baixar del santuari i agafar els autocars que ens van retornar sans i estalvis a casa, després d'haver passat una jornada magnífica, gràcies a Déu, sota l'empara de la seva Mare, la Verge Maria.

Mn. Jordi Salvadó

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Jt 13,2-7.24-25a / Sl 70 / Lc 1,5-25]. Sant Anastasi I, papa (399-401) i màrtir; sant Nemesi, màrtir; beat Urbà V, papa (occità, 1362-1370); santa Fausta, mare de família, màrtir; santa Eva, mare dels humans.

20. ■ Dimarts [Is 7,10-14 / Sl 23 / Lc 1,26-38]. Sant Benjamí, patriarca; sant Domènec (Domingo) de Silos, abat

benedictí; sant Macari, prevere i màrtir.

21. ■ Dimecres [Ct 2,8-14 (o bé: So 3,14-18a) / Sl 32 / Lc 1,39-45]. Sant Pere Canisi (1521-1597), prevere jesuïta i doctor de l'Església, nat a Nimega; sant Severí, bisbe i màrtir; sant Glicerí, prevere i màrtir; sant Temístocles, màrtir.

22. ■ Dijous [1S 1,24-28 / Sl: 1S / Lc 1,46-56]. Santa Francesca-Xaviera

Cabrini, verge fundadora, patrona dels emigrants; sant Zenó o Zenon, màrtir; santa Helena, verge clarissa.

23. ■ Divendres [MI 3,1-4;4,5-6 / Sl 24 / Lc 1,57-66]. Sant Joan de Kety (1390-1473), prevere de Cracòvia; sant Sèrvul el Paralític.

24. ■ Dissabte [2S 7,1-5.8b-12.14a.16 / Sl 88 / Lc 1,67-69]. Sant Delfí, bisbe; santa Adela, abadessa; santa Irmínia, verge princesa.

25. □ Diumenge vinent, Nadal del Senyor (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Nit: Is 9,2-4.6-7 / Sl 95 / Tt 2,11-14 / Lc 2,1-14. Alba: Is 62,11-12 / Sl 96 / Tt 3,4-7 / Lc 2,15-20. Dia: Is 52,7-10 / Sl 97 / He 1,1-6 / Jn 1,1-18 (o bé, més breu: 1,1-5.9-14)]. Nadal de Nostre Senyor Jesucrist, a Betlem de Judea. També: Mare de Déu de Betlem o del Pessebre; santa Anastàsia, màrtir (s. IV); santa Eugènia, verge i màrtir.

Diumenge IV d'Advent (A)

COMENTARI

«La verge tindrà un fill, i li posaran Emmanuel»

El somni de sant Josep (1643), de Philippe de Champaigne. National Gallery de Londres (Anglaterra).

Som a una setmana de Nadal. Per això les lectures ja ens apropen a la contemplació del misteri del Déu fet home. L'evangeli ens presenta el conflicte que té Josep: *Maria, promesa amb Josep, abans de viure junts, es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant.* Potser la pregunta que es faria Josep (suposant que coneixia ja l'embaràs de la seva esposa) seria: «soc digne de viure en una família en què la meva esposa espera un fill per obra de l'Esperit Sant i aquest fill és Fill de Déu? No vull destorbar l'obra de Déu!». *Per això es proposava de desfer en secret l'acord matrimonial.* Però això és el que pensa l'home, però Déu té uns altres plans: *Josep, no tinguis por de prendre a casa teva Maria com a esposa; és cert que ha concebut per obra de l'Esperit Sant; ha de tenir un fill i li has de posar el nom de Jesús perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.* Déu li revela la grandesa del fill que espera la seva muller, però també el seu paper: ha de posar el nom, com a pare legal, al seu fill i l'ha d'acompanyar al llarg de la seva vida. *I Josep es despertà i obediènt a la veu de Déu complint el que l'àngel del Senyor li havia manat prengué [Maria] a casa com a esposa.* El nom que li ha de posar és *Emmanuel* que vol dir *Déu-és-amb-nosaltres*. Aquest és el gran misteri de Nadal: Déu que es fa un de nosaltres. I així s'acompleix el que deia la primera lectura: *La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel.* Davant la incredulitat d'Acáz que no vol demanar cap senyal, Déu mateix afirma que *la dona tindrà un fill i li posarà Emmanuel* (literalment «Déu amb nosaltres»). Isaïes parla d'una presència simbòlica de Déu amb nosaltres, però Jesús és realment Déu amb nosaltres. Pau parla de *la Bona Nova de Déu que es refereix al seu Fill Jesucrist, Senyor nostre el qual pel seu llinatge humà nasqué de David, (home veritable) però per l'esperit que santifica va ser constituït Fill poderós de Déu (Déu veritable).* Aprofitem intensament aquesta setmana per meditar en l'amor de tot un Déu fet home per nosaltres.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 7,10-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Acáz: «Demana al Senyor, el teu Déu, un senyal prodigiós, tan avall com vulguis, a les profunditats del país dels morts, o tan amunt com vulguis, dalt al cel.» Acáz respongué: «No en vull demanar cap; no vull temptar el Senyor.» Llavors digué Isaïes: «Escolteu, doncs, casa de David: No en teniu prou de fer-vos pesats als homes que fins us feu pesats al meu Déu? Per això el Senyor mateix us donarà un senyal: La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel.»

► Salm responsorial (23)

R. *Ha d'entrar el Senyor, el rei de la glòria.*

És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou, / el món i tots els qui l'habiten. / Li ha posat els fonaments dins els mars, / i les bases, a les fonts dels rius. R.

Qui pot pujar a la muntanya del Senyor? / Qui pot estar-se al recinte sagrat? / El qui té el cor sincer i les mans sense culpa, / que no confia en els déus falsos. R.

Rebrà benediccions del Senyor, / rebrà els favors del Déu que salva. / Aquests són els qui venen a buscar-vos, Senyor, / per veure-us de cara, Déu de Jacob. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 1,1-7)

Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, destinat a anunciar la bona nova de Déu, que ell ja havia promès pels seus profetes en les escriptures santes. Aquesta bona nova es refereix al seu Fill Jesucrist, Senyor nostre, el qual, pel seu llinatge humà, nasqué de David, però per l'esperit que santifica va ser constituït Fill poderós de Déu des que va ressuscitar d'entre els morts. Per ell he rebut el do de ser apòstol, missioner del seu nom a gent de tots els pobles, perquè siguin obedients a la fe. Entre aquests hi sou vosaltres, que Jesucrist ha cridat. Als cristians de Roma, estimats de Déu, cridats a ser-li consagrats, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, Pare nostre, i de Jesucrist, el Senyor.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 1,18-24)

Jesús, el Messies, vingué al món d'aquesta manera: Maria, la seva mare, promesa amb Josep, abans de viure junts es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant. Josep, el seu espòs, que era un home bo, no volent fer-ho saber públicament, es proposava de desfer en secret l'acord matrimonial. Mentre ell hi pensava, se li aparegué en somni un àngel del Senyor que li digué: «Josep, fill de David, no tinguis por de prendre a casa teva Maria com a esposa. És cert que ella ha concebut per obra de l'Esperit Sant; ha de tenir un fill i li has de posar el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.»

Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: «La verge tindrà un fill, i li posaran Emmanuel», que vol dir Déu-és-amb-nosaltres. Josep es despertà i, complint el que l'àngel del Senyor li havia manat, la prengué a casa com a esposa.

► Lectura del libro de Isaías (Is 7,10-14)

En aquellos días, el Señor habló a Ajaz y le dijo: «Pide un signo al Señor, tu Dios: en lo hondo del abismo o en lo alto del cielo». Respondió Ajaz: «No lo pido, no quiero tentar al Señor». Entonces dijo Isaías: «Escucha, casa de David: ¿no os basta cansar a los hombres, que cansáis incluso a mi Dios? Pues el Señor, por su cuenta, os dará un signo. Mirad: la virgen está encinta y da a luz un hijo, y le pondrá por nombre Emmanuel».

► Salmo responsorial (23)

R. *Va a entrar el Señor; él es el Rey de la gloria.*

Del Señor es la tierra y cuanto la llena, / el orbe y todos sus habitantes: / él la fundó sobre los mares, / él la afianzó sobre los ríos. R.

¿Quién puede subir al monte del Señor? / ¿Quién puede estar en el recinto sacro? / El hombre de manos inocentes y puro corazón, / que no confía en los ídolos. R.

Ese recibirá la bendición del Señor, / le hará justicia el Dios de salvación. / Esta es la generación que busca al Señor, / que busca tu rostro, Dios de Jacob. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 1,1-7)

Pablo, siervo de Cristo Jesús, llamado a ser apóstol, escogido para el Evangelio de Dios, que fue prometido por sus profetas en las Escrituras Santas y se refiere a su Hijo, nacido de la estirpe de David según la carne, constituido Hijo de Dios en poder según el Espíritu de santidad por la resurrección de entre los muertos: Jesucristo nuestro Señor. Por él hemos recibido la gracia del apostolado, para suscitar la obediencia de la fe entre todos los gentiles, para gloria de su nombre. Entre ellos os encontráis también vosotros, llamados de Jesucristo. A todos los que están en Roma, amados de Dios, llamados santos, gracia y paz de Dios nuestro Padre y del Señor Jesucristo.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 1,18-24)

La generación de Jesucristo fue de esta manera: María, su madre, estaba desposada con José y, antes de vivir juntos, resultó que ella esperaba un hijo por obra del Espíritu Santo. José, su esposo, como era justo y no quería difamarla, decidió repudiarla en privado. Pero, apenas había tomado esta resolución, se le apareció en sueños un ángel del Señor que le dijo: «José, hijo de David, no temas acoger a María, tu mujer, porque la criatura que hay en ella viene del Espíritu Santo. Dará a luz un hijo y tú le pondrás por nombre Jesús, porque él salvará a su pueblo de sus pecados».

Todo esto sucedió para que se cumpliera lo que había dicho el Señor por medio del profeta: «Mirad: la virgen concebirá y dará a luz un hijo y le pondrán por nombre Emmanuel, que significa "Dios-con-nosotros"». Cuando José se despertó, hizo lo que le había mandado el ángel del Señor y acogió a su mujer.